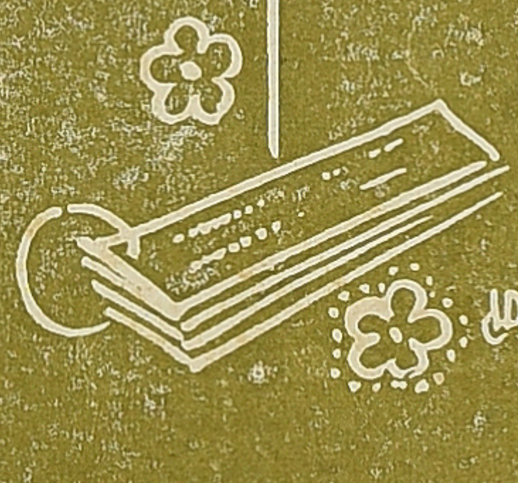
'வாழ்வியல்'

பாதையில்'

தமிழகமுதல்வர் கலைஞர்

முத்து

வாழ்வெனும் பாதையிலே

(தலையங்கக் கவிதை)

வணக்கம், வந்திருக்கும் அனைவர்க்கும்—கவி
வடித்தளிக்கும் புலவர்க்கும் வணக்கம்...
நித்திரையில் ஆழ்ந்திருந்த நீள் வையம்
நீல விழி ஒளிகாட்டி நடை போட்டு
முத்திரைகள் பலவற்றைப் பதிப்பதற்கு
முழு மூச்சாய் ஆண்டு பல உருண்டு நண்டு
சித்திரைத் திங்களிலே சிரிக்கின்ற
செழுமை கண்டோம். பெருமை கொண்டோம்.
சௌமிய தான் சென்ற ஆண்டு...நம்
சௌமியனைத் தமிழர்க்குத் தந்த ஆண்டு.
சௌமியாவை அண்ணனுமே புனைப் பெயராய்ப்-பூண்டு
சுவை சொட்டக் கதை குவித்துப் போனர்—மாண்டு!
'சௌமியா' மறைந்து 'சாதாரண' வந்தது போல்-அந்தச்
சௌமியன் மறைந்து இந்தச் சாதாரணன் வந்துள்ளேன்.

அரங்கின்றி வட்டாடுகின்ருர் அரசியலில் பலபேர்...
குரங்கின்றிச் சேட்டைகள் ஏராளம் காண்கின்றேம்
சமூகத்தில்...

சிரங்கொன்றைச் சொரிந்து விட்டால் பலவாய் ஆகும்
தரங் குன்று மனிதரையும் கடிந்து கொண்டால்
அவ்வாறே தான்.
இந்நிலையில்
இச்சாதாரணன்;
புவியாள வந்தாலே பொறுப்பதில்லை யென்னும்போது
கவியாளவும் வந்துவிட்டால் என் கதி தான் என்னே?
அவி சொரிந்து ஆயிரம் வேள்விகள் செய்வோன்
அந்நாள் ஆள்வோன்
கவி தெரிந்து ஆயிரம் பாடல்கள் புனைவோன்
இந்நாள் ஆள்வோன்

பொறுக்குமா மனம்?
அடுக்குமா இது?

பேராசிரியர்
ஆய்வக நூல்
நிலையம்
சென்னை-13

தடுக்கலாம்! இதை
அடக்கலாம்! உடன்
தகர்க்கலாம்! கை
கால் முடக்கலாம் எனப் பலர் முறிக்கலாம்!
முனகலாம்...அது
முடியுமா?...
இருள் விலகிப் பொழுது விடியுமா?...
ஏழைக்கின் னும் உதவிட முடியுமா?—இந்தச்
சாதாரணன் சிந்திக்கின்றான்
பூதாகாரப் பேயிருள் விலகி விட்டால்
தீதான தனியுடைமைப் பற்றற்று
சீரான பொதுவுடைமைத் தத்துவங்கள்
ஏராளம் மனிதர் வாழ்வில்
தாராள மாயெங்கும் தங்கிடுமே—எனச்
சாதாரணன் சிந்திக்கிறான்.
வாழ்வெனும் பாதையை வளப்படுத்த
வன்முறையால் ஆகாதெனில் எம் கொள்கை;
தாழ்வு உயர்வெனும் பேதம் நீங்க
தன்னெளி சேர் அமைதி தேவை
புரட்சி யெலாம் மனப்புரட்சி!
கிளர்ச்சி யெலாம் உளக் கிளர்ச்சி!
எழுச்சி யெலாம் எழுத்தில் பேச்சில்
எண்ணமெலாம் சமதர்மம் செயல்படுத்த...
இவை யிருந்தால் என்றைக்கோ வந்திருக்கும்
ஏற்றமிகு பொற்காலம்—புதுமைக் காலம்
வாழ்க்கை யென்பது என்ன வென
உணர்ந்த மனிதன் இருக்கின்றானா?
பறவையும் விலங்கும் ஊர்வன மற்றும்
'உயிர் வாழ்கின்றன' என்போம்.
பகுத்தறிவு மனிதன் வாழவில்லை; அவன்
வாழ்க்கையை நடத்துகின்றான் என்போம்.
நடத்துகின்றேம் நாம் தான் வாழ்கையை என்ற
நம்பிக்கை யில்லான் மனிதனே அல்ல; ஏதோ
கடத்துகின்றேம் நாளை என்று...

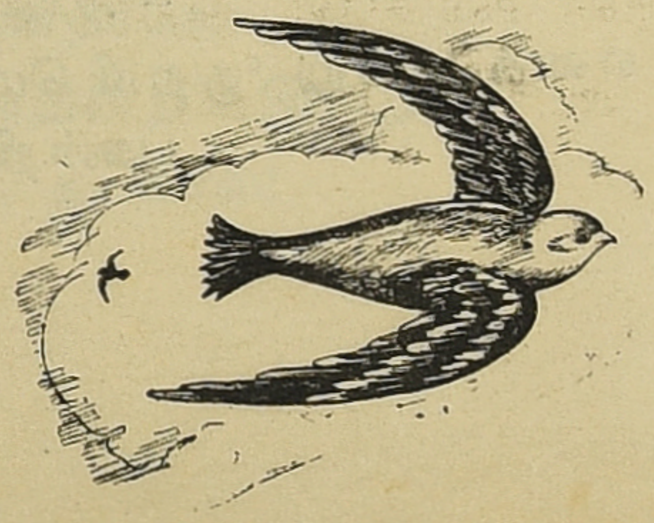
1846
கூ894.811ஏ4
வாழ்

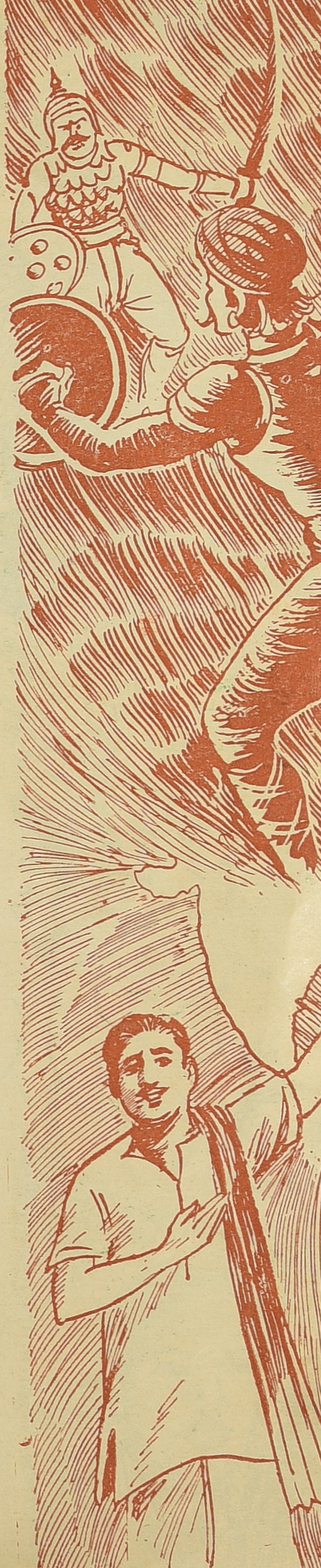
நகர்த்துகின்றார் பலபேர் வாழ்வை!
இருவர் தெருவில் சந்திக்கும் போது
என்னப்பா சுகமா எனக் கேட்டபின்:
'ஆமாம் சுகந்தான்' என்ற பதில் வந்திடுமோ
பகர்ந்திடுவீர்...

''ஏதோ இருக்கின்றேன்'' என்றிழுத்து
ஏக அலுப்பில் பதிலளித்து நகர்கின்றார்;
நண்பரை விடுத்து!

ஏனிந்தச் சோர்வு வாழ்கையிலே...
இதழ்த்
தேனீந்த மனைவி பொய் என்பார்—அவர்கட்குத்
தானீந்த குழந்தை பொய் என்பார்—
'ஆ' நீந்த வேண்டுமே சம்சாரக் கடல் என்பார்—
எப்போது இதெல்லாம் எனக் கேட்டால்
தப்பாது வயது சொல்வேன்:
எழுபதுக்கு மேல்தான்! பாவம்!
இருபதுக்கும் முப்பதுக்கு மிடையில் கூட
இன்ப மெனில் பேரின்பந்தான் என நவிலும்
இளந்துறவி உண்டே என்பீர்...
இதில் ஒன்றிரண்டு தவிர எல்லாமே எனக்கு ஐயம்...
இவரெல்லாம் பஞ்ச புலன் அடக்கவில்லை...
இவர்க்குப் புலன் தான் ஒன்றிரண்டு
பஞ்சமென்பேன்—...

இன்னும் சிலரோ;
அனைத்தும் பொய் என்று பகலில் கூறி...
அணைத்து உண்மையென இரவில் சொல்வார்.
வாழப்பிறந்தவன் தான் மட்டுமென்று
தாழப் பறந்து மீன் கொத்தும் பறவை போல்
வலியோர் சிலர் எளியோர் தமை
வதையே செய்தல் வாடிக்கையாம்
திருந்திச் செயல்படுதல் அவர்க்கு நன்று!—
அல்லால்

திருத்துகின்ற சட்டங்கள் திருத்திவிடும்.
தீயவர் கொட்டம் நிறுத்தி விடும்.
குட்டக் குட்டக் குனிகின்ற குப்பனுக்கோ
குலதெய்வம் துணையென்ற நினைப்பினிலே
குனிந்து குனிந்து கூன் மேவும்
கூனன் நிமிர்வதற்கே மருந்துகள்
கூடிய விரைவில் வரும். அவன்
குலதெய்வம் விளக்கேற்றும் புது வீட்டில்!
இனிக்கின்ற சர்க்கரையை குழந்தைக் கூட்டம்
அள்ளி அள்ளி வாயில்
நிறைக்கின்ற காட்சிதனைக் கண்டிருப்போம்...
சுவைக்கின்ற இன்பத்தை அளவறிந்து நுகராமல்...
மாடு
மிதிக்கின்ற சேறு போல் ஆக்குகின்ரூர் சிலபேர்
தம் வாழ்வை
வேண்டிய மட்டுமே உணவருந்தி மகிழும் வேங்கை—பசி
தாண்டிய பின்பும் மான்களை விழுங்கி மயங்கும் பாம்பு
காடகத்தில் இரு காட்சி கண்டபின்னும்—வாழ்வு
நாடகத்தில் நடிக்கின்ரேர் கற்கவில்லை—என்ன செய்ய?
ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு
ஆனது ஆகட்டு மென்று
அறப்போர் புரிவோன் அரிமா வீரன்
ஆறிலும் சாவு நூறிலும் சாவு
ஆனது ஆகட்டு மென்று
அயராதின்பம் அனைத்தும் துய்ப்போன்...
வீரனே அல்ல; விலங்கினும் கீழோன்,
தன்வீடு—தன்மனைவி—தன் பிள்ளை—தன் சுற்றம்—
என்றிருப்போன் நடத்துவதும் வாழ்வல்ல
என்நாடு—எம் உரிமை—என் மொழியாம்—
அனைத்தும் காக்க
என்னுலே இயன்றதெலாம் செய்திடுவேன்
என்போன் தான் பொது மனிதன்
ஆதலால்
மதுவுண்ட வண்டுபோல் தேன் குடத்தில்
மிதந்திடாதீர்...
'எது வேண்டும்' எனக்கென்று 'துறவி மொழி'
பகன்றிடாதீர்...

எல்லாமே எனக்கென்று
ஏழைகளைப் பிழிந்திடாதீர்;
வாழ்வெனும் பாதையிலே
வழிகாட்டும் பலகைகளாம்
கலையும் கல்வியும் கவிஞர்கள் காட்டுவர்;
பதவியும் பக்தியும் பாவலர் விளக்குவர்;
புகழும் செல்வமும் புலவர்கள் பொழிவர்.

முதலில்...கல்வி...

கற்றது கைம்மண் அளவென்பர்...
கற்றவர்க்குக் கையில் மண்
கல்லாதவர்க்கோ தலையில்...என்பேன்
கைமண்ணுல் பாண வனைவர்—
தலைமண்ணை சூளைக்கும் ஆகாதே!
'இளமையிற் கல்' என்றுல்
இளமையிலேயே கல் எடுத்து எறிதல் என்று
ஏன் தான் சில பேர் பொருள் கொண்டார்?
கல்வியிற் சிறந்தவர் கம்பர் என்பர்
கல்வியிற் சிறந்தவர் வம்பராதல் தீதன்ரே?
முகத்திரண்டு புண்ணுடையார் கல்லாதோர் எனில்—
கற்றவரோ
முப்பத்திரண்டு புண்ணுடையராய் விளங்கல் ஏனே;
சிந்தித்தீரோ?

கல்லூரி கண்டவன் நானல்ல எனினும்—என் கையில்...
கல் ஊறியதில்லை எப்போதும்...
கவியூறும் நெஞ்சில்
கலையூறும் கொஞ்சம்...
புவியேறப் புகழேறும்
தமிழரை ஆள்வதற்கு—தமிழில்
கற்றது போதுமென்று
உற்றவர் சொன்னதாலே
ஒப்பினேன் உளமின்றி...இன்று
தப்பினேன் உம் தயவால்!

வாழ்வெ'னும் பாதையிலே
வறட்டுக் கதைபேச நேரமில்லை.
அடவியிலே ஆயுள்வரை இருப்பதுவும் பெரிதல்ல...
குளவி நுனிக் கொடுக்கினிலே இதழ்பொருத்தி
வலிபொறுப்பதுவும் பெரிதல்ல..... இந்தப்
பதவியிலே இருப்பது தான் பெருந்தொல்லை கச்சியே
கம்பனே!...

கோபுரத்தின் உச்சியிலே இருக்கின்றேன் என எண்ணிக்
குடல் கருகும் பேர் வழிகள்.....
கோபுரத்து மாடத்தில் கூடுகட்டி வாழ்கின்ற புறுக்
கூட்டம்.

கொண்டிருக்கும் மகிழ்வு கூட எனக்கில்லை என அறிந்து
கூறிடுக அனுதாபம்!..., கொண்டிடுக நட்புணர்வு
பதவியெனும் கொடுங்கத்தி சிலபேரின் கழுத்தறுக்கும்
—பிறர்க்கு

உதவி புரிவதற்கே பதவியெனப் பொறுப்பேற்றுல்
உயிர் பறிக்கும் கத்தியாலே பல உயிர்கள் காத்திடவும்
கூடுமன்றே?

பழ மறுக்கும் கத்தி தான் பதவியென்போம்...
பழி வாங்கும் வாளாக இருத்தல் கேடு!
சிரஞ்சீவியாய்ப் பதவியில் இருப்போமென்று செருக்கு
மிகக் கொண்டகூந்த லூயி மன்னன்
சிரம் சீவிப் போட்டுவிட்டு புத்தாட்சி கண்டகதை
மறக்கமாட்டோம்...

அறங் கூறும் வள்ளுவர்க்கு வாய்த்தநல்
தொண்டர்களாய்

புறங் கூறல் புறக்கணித்துப் புவியாண்டால்;—நம்
திறங் கூறப் புலவர் கூட்டம்...
திரண்டு வரும்...தேசம் வாழ்த்தும்.....
உடும்புபோல் பதவியிலே ஒட்டிக் கொள்வோன்
உடும்பு வேண்டாம் கைவிட்டால் போதுமென்பான்...
கரும்புபோல் இனிக்குதென்று கடிக்கத் தொடங்கி
கரிக்குதப்பா உப்பாக எனக் கழன்றோர் உண்டு!
பதவி தனைப் பதம் பிரித்தால்

''ப'' கரம் நீங்கி.....தவி! தவி! என்று சொல்லும்...
தவிக்கின்ரேம் அதனலே பதவி என்ரூர்...

செல்வம்...

செல்வோம் செல்வோம் என்று உருண்டு
செல்லுவதால் 'செல்வம்' என்பார் - பண்டிதர்கள்
சீமான்கள் இரும்பு பேழையிலே...
'செல்' அரித்துப் போகுமட்டும் இருப்பதாலே
செல்வம் எனச் செப்புதலும் பொருத்தம் தானே
இலக்குமி தான் செல்வததின் தெய்வம் என்பார்!
இலக்குமிகள் ஒருகோடி வறுமையிலே உழல்கின்ரூர்...
செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் என்றவர்தான்...
பொருளிலார்க்கு இவ்வுலக மில்லையெனப் புரியவைத்தார்
செவிச் செல்வம் போதுமென்று நிறைவு கொண்டால்
செவியாற நாலு வாழ்க போட்டு;
சென்று வருக என்றிடுவார் வழிச்செலவு வழங்காமல்
வாளெலியார்
செல்வமுடையார் சீதக்காதி போல் இருத்தல்
வேண்டும்...
செழுந்தமிழன் குமணன் போல் பாரி போல் செகமதிலே
சிரிக்க வேண்டும்...
செல்வமுடையார்க்கு அவர் இலக்கணம்...
செல்வ—''முடை உடையார்க்கு...
''ஆவிற்கு நீரென்று இரப்பினும் நாவிற்கு
இரவின் இளிவந்தது இல்''
என்ற குறள் தான் இலக்கணம்!...

கலை...கலை...

கவியரங்கம் முடிந்த பின்னர் செய்யும் வேலை!...
கலை; அரங்கை; என்பார் நன்றி கூறி!
கலைத் திலகம் என்ருலோ பட்டமாகும்!

கலை—திலகம்! என்றுலோ! மங்கை—பட்ட மரமாவாள்!
கலை, பிணைக்கும் அரசியலை இக்காலத்து!
கலை பிணைக்கு—அரசியல் ஏது எக்காலத்தும்
கலை, பிணைக்கு தன் நிழலை அளித்த செயல்
கலித்தொகையில் காதல் காட்சி...
தன் நிழலைத் தானே கண்டஞ்சும் காட்சி
கலையுலகில் நாள்தோறும் காணும் மாட்சி...
கலை குறைந்தால் மதி குறையும்
காண்கின்றோம் நாள்தோறும் வானவெளியில்!
கலை நிறைந்தோர் உள்ளத்தில் கருணை உண்டு...
கவலைகளை உணர்கின்ற பண்பும் உண்டு...
கண்ணீர் விடுகின்ற ஏழைதனை காணும்போது...
கலைஞன்; தான் படைத்த பாத்திரத்தைக்
காணுகின்றான்...
கற்பனை ஓட்டத்தில் அவன் நிலையை அறிகின்றான்...
கவலை தனைத் தீர்ப்பதற்குக் கடமைதனைச்
செய்கின்றான்...
கலை கலைக்காக என கதைத்தோர் ஒய்ந்து விட்டார்...
கவின் ஒளி வீட்டுக்காக; விளக்குக்காக அல்ல;
என விளக்கம் பெற்றார்!!
கலைகளிலே எத்தனையோ வகையுண்டு—தொகையுண்டு—
கவின் கலை
நுண் கலை
ஆடற் கலை
பாடற் கலை
ஆய கலை அறுபத்தி நான்கு கலை...
வட கலை, தென் கலை...தவிர!...

புகழ்...

கடற்கரையில் தலை நீட்டும் நண்டுகளை
கைநீட்டிப் பிடிக்க ஓட...
உடனலைகள் போன இடம் தெரியாமல் பதுங்கி விடும்.
புகழும் அதுதான்!
தேடி அணைத்தால் ஓடி விலகும்...
கோடி கொடுத்தால் வாடி வதங்கும்...
மாடிகள் கண்டு மயங்காது...
மூடி மறைத்தால் தயங்காது...
நாணய முள்ளவனை நத்திக் கிடக்கும்...
ஆணவ முள்ளவனை எட்டி உதைக்கும்—
தியாகியின் கால்களில் மலர்கள் கொட்டும்...

நினைவு இலக்கியம் குழுமம்
கோவை மாவட்டம். 639 104.

தீரனின் சேவடி தொழுது வணங்கும்...
அரியதாம் புகழின் பெருமைகள்

பக்தி...

கைத்தல நிறைகனி அப்பமொடவல்பொறி
வைத்துப் படைத்தல் பக்தி எனிலோ
சற்றும் ஒப்பார் ஆண்டவன் என்போர்...
திருத்தலம் கோயில் திருக்குளமெல்லாம்
தீர்த்த யாத்திரை செய்வதும் பக்தி...
திருத்தலம் கோயில் திருக்குளமெல்லாம்
திடமுடன் மனதில் நிறுத்தலும் பக்தி...
காலொற்றிக் கடவுள் மீது கண் எடுத்து
கண்ணப்டன் வைத்ததும் ஒரு பக்தி...
கல் எறிந்து சாக்கியவரும் கடவுளேயே
கண் மூடி பூஜித்ததும் மற்றொரு பக்தி...
எம்பெரும! சிவனே! என்று இறையைப் போற்றி...
ஏழைகளை ஏரெடுத்தும் பார்க்காவிட்டால் எங்கே பக்தி?
ஏகலவன் கட்டைவிரல் காணிக்கை தந்ததாலே குருவின்
பக்தி!...
ஏ குருவே உன் கையைக் காணிக்கை தா என்பது தான்
புதிய பக்தி!...
பாவையவள் கணவனையே தெய்வமெனல் பழைய
பதிபக்தி!...
பாவம் அவன், பாவையிடம் மண்டியிடும் பதியின்
பக்தி!...

பக்தியிலே பல உண்டு...

வாழ்வெனும் பாதைக்கு வந்தவரே?
வழிகள் பல கண்டவரே...
கல்வி பெறுக, அதனை கசடறப் பெறுக!
பதவி பெறுக, அதனைப் பண்புடன் பெறுக!
செல்வம் பெறுக, அதை சீலமுடன் பெறுக!
கலை மணக்கட்டும் நும் வாழ்வில்...
புகழ் குவியட்டும் நீர் தேடிப் போகாமல்...
பக்தி வெள்ளம், நாடு, மொழி, மக்கள்
மீது பாய்ந்தாலே...
இறைவன் அருள்
கிட்டிவிடும்...
ஏழையின் சிரிப்பில் தான் அவன்
இருக்கிறான்... இதை மறவாதீர்.

வணக்கம்.

